

KAPITEL 2

Coco sitter vid sin bänk i skolan med en bulle i handen. Det är Theo som har bakat. Det står tre stora kannor med saft på en av bänkarna längst fram. Man får gå fram och ta. Men Coco väntar. Det är kö.

När Theo delat ut bullarna går han fram till fönstret för att veva ner mörkläggningsgardinen. Snart ska de se film. Det är Roliga Timmen. Coco hinner precis hämta sin saft innan Jönssonligan rullar igång. Solen överlistar Theo. Tunna strålar smyger in mellan gardinen och fönsterkarmen.

Bullen är god. Coco sparar biten med pärlsocker på till sist. Sen är den obönhörligen slut. Han slickar av fingrarna och tänker på korten. Sitt eget och det i plånboken. Han ser inget sammanhang.

I den smala solgatan stiger dammkornen sakta uppåt.

Någonstans mellan korten finns en länk. Det vet han. Men han ser den inte. Han försöker förstå, men han vet inte ens vad det är han ska leta efter.

Det är obegripligt.

Sen störs han i sina tankar av Dynamit-Harry.

– Dävlar, vilken smäll! säger han.

När Coco kommer ut på skolgården möts han av alla de strålar som Theo så envist försökt stänga ute från skolsalen. Mörkläggningen i klassrummet har skämt bort hans ögon, och han blir bländad av denna vackra höstdag.

Landbandyspelet är i full gång på planen runt flaggstången. Klubborna skrapar mot asfalten. Theo är också där, men han spelar inte.

Den skarpa solen står lågt och kastar långa skuggor. Coco lyfter hatten en bit uppåt, till höger, så att hattens skugga faller på skuggan av Theos huvud. Det ser bra ut! Coco ler.

– Och vem lyfter du på hatten för? Är det mig du hälsar på?

Att bli avbruten tillhör det värsta Coco vet. Han svarar inte, och i samma ögonblick som gympaläraren passerar, försvinner också skuggan av Theo.

På hemvägen går Coco förbi klockstapeln. Det är en omväg men han tycker om den röda klockstapeln. Bredvid klockstapeln står en rostig pump och en grönmålad bänk. Den här gången sitter det en man på bänken. Han sitter med benen i kors och vickar på ena foten. Över axlarna hänger en tjock, brun kavaj.

Först ser Coco mannen, sen ser han hunden. Det borde varit tvärtom, för hunden ligger i solen precis framför Cocos fötter.

Hunden öppnar ena ögat och det rycker lite i det lurviga guldgula örat. När det börjar rycka lite i svansen också böjer sig Coco ner och klappar hunden på huvudet. Det är varmt och mycket lent.

Mannen på bänken tar fram ett munspel. Han spelar ingen melodi egentligen. Han blundar och låter tonerna ta plats i vinden som utsläppta tankar. Efter en stund går Coco bort och sätter sig på bänken.

– Det är din hund, va? säger Coco.

– Ja.

Munspelet gör mjuka slingor.

– Varför ligger han där borta och inte här hos dig?

– Han tycker om att ligga i solen. Och jag tycker om att sitta på bänken. Det kan vara svårt att lägga solen vid mina fötter, vet du!

Innan mannen sätter munspelet till läpparna igen får Coco ett leende. Samtidigt går solen i moln och, mycket riktigt, det dröjer inte lång stund förrän hunden kommer och gör dem sällskap.

– Vad heter han? undrar Coco.

– Maj.

Coco funderar. Maj? Hur kan hunden heta Maj. Det är ju en hanhund, inte en tik. Till slut måste han fråga.

– Varför heter han Maj? Det är ju ett flicknamn!

Mannen spelar oberörd vidare på sitt lilla silverfärgade munspel. Så tar han spelet från munnen, vänder det och slår det lätt mot knät.

– Jag tror inte han bryr sig. Han är ju bara en hund, svarar han.

Sant. Men ändå. Han kunde väl åtminstone fått heta Raj, tänker Coco.

– Jag måste gå nu, säger han, men låter hunden nosa en stund på den svarta gymnastikskon, innan han till slut reser sig och går.

Han höjer handen mot mannen som svarar med en nick.

Coco går långsamt ner för gatan. Han är på väg hem. Det är sällan han skyndar på stegen då.

Framför videobutikens fönster stannar han till. Med en stor affisch gör de reklam för en ny film. ”I Djävulens spår” heter filmen.

På den stora mörkröda affischen slingrar sig en grusväg. Över grusvägen faller den mörka skuggan av Djävulen, med bockskägg, horn och ludna armar.

Coco tittar länge. Han får en bestämd känsla av att han sett bilden förut. Men filmen är ju ny. Han kan knappast ha sett affischen tidigare. Ändå är han säker. Något är i allra högsta grad bekant.

Ljusskenet spelar i rött och skuggans ton är grön.

Med en känsla av obehag lämnar han videobutikens fönster. Några kvarter längre bort viker han av mot Kyrkogatan. Långt där framme på andra sidan vattnet ser han Forsmarks kärnkraftverk.

Han tänker. På att gå igenom plånboken en gång till. Försöka förstå varför den innehåller ett kort av honom själv. Han både vill och vill inte, veta. Att det är sönderrivet gör det hela olustigt och hotfullt.

Finns han i fler slarvigt borttappade plånböcker? Varför just han? Och vems är plånboken? Och varför, varför, har någon rivit sönder kortet? Som mord på ett litet barn.

Han går genom köket och bort till sitt rum. I korridoren ser han att dörren in till mammas och pappas rum står på glänt. Han smyger fram till dörrspringan. Varför han smyger? Det vet han inte. Han gör alltid så. På sängen ligger något svart ihopkrupet på det blå lakanet.

Det är mamma.

När han en stund senare sitter med ett kort i vardera handen är det fortfarande lika omöjligt att förstå. Det är utan tvivel samma kort. Det i plånboken är bara så mycket mer tummat, slitet och trasigt.

Lådan där plånboken ligger, den längst ner till höger, är öppen. Han slänger ner korten och tar fram pengarna i stället. 413 kronor räknar han till. Tretton är ett olyckstal, det vet han. Och plötsligt vet han en annan sak också. Det där med Öregrund. Det hade med pengar att göra, han visste det!

Det är något lurt över hela det här stället, tänker han. Något magiskt, obegripligt, hotfullt och opålitligt. Som om han utan att han bett om det blivit inkastad i en kuslig film. Men vad är det för en film? Vem regisserar?

Till sist tittar han på kvittona. De från Posten ger inga ledtrådar. Det gör inte heller de från bokhandeln. Allra sist läser han på patientbrickan. Där står ett namn. Georg Svärd.

– Georg Svärd.

Coco smakar på namnet.

Det smakar ingenting.

Smakar. Coco är hungrig. Han går ut i köket. Från fönstret ser han att pappa är på ingång. Han inser genast att friden är över. Systembolagskassen i pappas hand svänger och slänger och Coco hör hur den dunsar mot väggen när pappa snubblar upp för de tre trappstegen.

Gick flaskorna sönder? Coco hoppas trots allt att de inte gjorde det. Då skulle pappa bli rasande och det är värre än att han är full. Sekunden senare står pappa i köket. Oförsiktigt ställer han ifrån sig kassen. Inget är sönder.

– Var är mamma? frågar Coco.

Frågan är onödig. Han vet ju att mamma ligger på sängen. Men den frågan hoppar ibland ut ur Cocos mun ändå utan att han kan stoppa den. Pappa svarar inte. Det är som om frågan inte finns för någon av dem.

Sen ställer han inte fler frågor. Pappa gillar inte frågor. Speciellt inte vissa frågor.

Pappa går in på toa. Sen kommer han ut igen och hämtar påsen med flaskorna som han tar med sig in till mamma. Coco står orörlig kvar mitt på köksgolvet och letar efter tecken på ifall pappa ska vara ensam hemma och dricka eller om det kanske kommer kompisar till pappa också. Men det verkar inte som om det kommer fler. Pappa sätter sig oftast i köket om han väntar på någon. Så Coco bestämmer sig trots allt för att vara kvar hemma den här gången. Det är sällan det blir bråkigt om pappa är ensam.

Han är fortfarande hungrig men nu vill han inte stanna kvar i köket. Kanske kommer pappa ut i köket igen och Coco vet att ju längre tid som pappa ser honom, desto större är risken att han får skit för något. Han smyger in i sitt rum och stänger dörren. Vis av erfarenhet vet han att hålla sig undan.

Georg Svärd står det på patientbrickan som Coco håller i handen. Han drar med tummen över de upphöjda bokstäverna medan han tänker. Telefonkatalogen! Den är i köket.

Han smyger ut igen och passar på att plocka med sig en rulle Mariekex. Dörren i slutet av korridoren är stängd. Bra.

Granvägen står det efter Georg Svärd i katalogen. Stämmer bra med patientbrickan. I katalogen finns också en karta över Öregrund. Han tar en kulspetspenna och ritar en blå ring runt Granvägen. Innan han smyger ut med katalogen igen river han ut kartan, viker ihop den och stoppar den i bakfickan på jeansen.

Pappa har satt på TV:n på hög volym inne i deras rum. Coco undviker att lämna sitt resten av kvällen. Han äter fler Mariekex. Det knorrar i magen. Till slut somnar han.

I sömnen kommer en dröm.

Han drömmer om en liten svart kattunge som en djävul med horn och svans trycker ner i en säck. Kattungen är alldeles tyst fast den lever. Av någon konstig anledning blir den stora säcken full fast den bara innehåller en liten kattunge. Säcken slänger Djävulen upp över axeln. Han bär ner den till klipporna och kastar den i havet.

Det svartblå havet tar säcken och för den allt längre bort. Den flyter länge och man kan se hur det rör sig där inne. Sen är Djävulen borta och den som står på den rundslipade klippan och ser säcken försvinna är Coco själv.

Vågor som dånar, skum som yr och bränningar som slår. Det är det han vaknar till. Fast ännu vet han inte att han är vaken. Det dröjer innan han är klar över, att det som egentligen väckt honom, är magknip och ett kallt golv. Han hör ju bränningarna, och pålandsvinden fryser allt till is på sin väg ... nej, det är TV:n som brusar på högsta volym och han har rullat bort från madrassen och ligger utan täcke och huttrar. Det är därför han vaknar.

Väckarklockan visar 02.26 på natten.

Drömmen hänger kvar som något klibbigt, kallsvettigt. Han sätter sig upp. Han är fruktansvärt hungrig. Och plötsligt blir han klarvaken.

Pengarna i plånboken. Han som aldrig haft pengar i hela sitt liv! Plötsligt är han rik! Det är bara att ta pengarna och gå ut och köpa något att äta! Tanken på halstrad strömming, som de ibland säljer nere vid sjöbodarna, får saliven att rinna till.

Han reser sig stelt efter de kalla timmarna på golvet. Att TV:n är på är bara bra. Risken för att pappa ska höra honom smyga ut är mycket liten. Han tar inte med sig plånboken. Bara sedlar. Rakt ner i fickan på jeansjackan, hatten, och ut.

Natten är mörk. Så nära svart man kan komma. Han blir stående utanför porten. Ingen annan är ute. Det blåser. Inte mycket men snålt. Han kan nästan känna doften av halstrad strömming.

Efter att ha tvekat bråkdelen av en sekund kliver han ut i det svarta framför honom, går upp för backen förbi kyrkan, rakt genom samhället och ner till sjöbodarna. För att upptäcka att det är mörkt, öde och kallt även där.

Ingen varm, nyhalstrad, doftande strömming så långt ögat kan nå. Då skäms han lite, för han tycker han borde kunnat räkna ut att det skulle vara stängt halv tre på natten. Och doften? Fanns den eller fanns den inte?

Det är inte ens öppet vid korvmojjen.

Han bestämmer sig för att gå tillbaka hem och dricka mjölk ur paketet. Men på väg hem fastnar han vid havet. Jo, han dras liksom dit och fastnar. Till den rundslipade klipphällen där drömmens vågor bröts till skum. Längre blir han sittande på klippan. Och där, i mörkret bland våta kastvindar och bränningarnas slag, förstår han hur det hänger ihop.

Insikten kommer till honom som en stängd kista. Han måste bryta upp den, bända upp den med motsträvig tankekraft.

Det första som blir tydligt för honom är varför han tyckt att affischen i videobutikens fönster verkade bekant. Han hade känt igen symbolen. Djävulens symbol. Hornen, som grep runt grusvägen, som för att hindra den från att smita. Samma symbol som sitter som en djup stämpel på plånboken.

Kan det vara Djävulens plånbok han hittat?

Kan denna bleka håla på jorden, där han nu befinner sig, kamouflera något som är allt annat än blekt och oansenligt?

Tanken är stor. Det är svårt att få kontroll över den. Men för varje minut som går blir han allt mer övertygad.

Han har hittat Djävulens gömställe.

Det är här.

En vind tar tag i hattens brätte. Coco lägger båda händerna på hatten. Han vilar armbågarna mot knäna och tänker. Hur hänger detta ihop?

Vad vill Djävulen just honom?

Varför just han?

Först la Djävulen dit kortet på Coco i sin plånbok. Sen kastade Han plånboken så att Coco säkert skulle hitta den. Coco och ingen annan. I natt visade Han sig för Coco i drömmen, och sist men inte minst, hindrar Han honom att använda pengarna. Men varför? Vad går det här spelet ut på?

I detta ögonblick inser Coco att han borde vara innerligt tacksam. Tänk om han hade använt Djävulens pengar? Vad skulle inte kunna hända då? Han är lättad. Men mest av allt är han rädd. Hemma hörs fortfarande TV:ns brus från rummet längst in. Klockan är snart fyra på morgonen. När han går förbi köket glömmer han mjölken. Han fryser genom märg och ben. Utan att klä av sig först, kryper han ner under täcket. Precis i samma ögonblick som han somnar, inser han att Djävulen har ett namn.
Georg Svärd.